

Václav Šuplata

ROZPRÁVKY ZO ŠUPLÍKA

Diery v syre

ilustrácia - Elenka Jastrabíková a Veronika Rosová, 7 rokov

Na stole ležal tanier; na tom tanieri ležal syr a v tom syre bolo plno dier.

„Ja som to neurobil,“ bránil sa kôň. „Ja syr nemám rád.“

„Ja tiež nie,“ hnevala sa ovca. „Veď vidíte, že nie je ovčí.“

„To urobila určite mačka,“ kričal pes. „Všetko zlé urobia vždy mačky.“

„To mohla urobiť jedine myš,“ bránila sa mačka. „Ony jedia syr.“

„Keby som ten syr našla ja,“ povedala myš, „tak by som ho zjedla celý, a nerobila by som doň len diery.“

Do hádky o dierach v syre sa napokon zamiešali všetky zvieratá z dvora.

„Čosi také som jakživ nevidel!“ hundral zlostne moriak, a od zlosti celý očervenel.

„Ani ja! Ani ja!“ vykrikoval kohút. „A to vstávam každé ráno prvý!“

Hádali sa prekrikovali, no na to kde sa vzali diery v syre prísť nemohli.

A pri tej zvade si ani nevšimli, že priletela vrana a bez jediného slova, celý syr zjedla.

„Čo to má znamenať?!“ zakričal zrazu pes a skočil po vrane. Tá mu však tesne pred nosom uletela a sadla si na rímsu okna.

„Stalo sa vari niečo?“ opýtala sa pokojne a ukázala na prázdny tanier. „Celý čas sa hádate o diery v syre a tie som vám predsa nechala. Ja som zjedla len to čo bolo okolo nich.“

Myší kráľ sveta

ilustrácia - Elenka Jastrabíková a Veronika Rosová, 7 rokov

Na okraji veľkej lúky a hustého lesa mal svoju kráľovskú myšaciu dieru myší kráľ.

Často stával na kameni, z ktorého mal výhľad do šireho kraja a jedného dňa sa s úľubou zamyslel:

„Som kráľ. Som kráľ celej lúky. Som kráľ aj celého hustého lesa za mnou. A vlastne som kráľ aj toho lesa na druhom konci lúky, veď patrí k lúke, na ktorej som kráľom. A som vlastne kráľom aj tej lúky za tým lesom, veď susedí s lesom, ktorý susedí s lúkou, na ktorej som kráľom.“

Potom sa na chvíľu vážne zamyslel, až napokon vyriekol tú veľkú myšlienku, na ktorú práve prišiel:

„Ja som vlastne kráľom celého sveta!“

„Íha!“ ozval sa zrazu tenký hlások z lístku stromu za myším.

Kráľ sa zamračene obzrel, a keď zbadal lienku, ktorá sa na neho s údivom pozerala, zamračil sa ešte viac.

„Čo si chcela tým svojim ´íha´ povedať?!“

„Ja len, že ak si kráľ celého sveta, tak by ťa mal celý svet poslúchať.“

„To je pravda,“ zamyslel sa myší kráľ, a po chvíli hrdo dodal: „Veď ma aj poslúchať bude!“

Zatlieskaním privolal vrabca pisára a prikázal:

„Piš! Nadiktujem ti moje kráľovské rozkazy pre celý svet!“

Vrabec pisár si pripravil brko a kalamár, a myši kráľ celého sveta začal:

„Každé ráno vyjde slnko!
V noci nech je čierna tma!
Potoky nech tečú z kopcov!
Tráva nech je zelená!
Navždy nech je voda mokrá!
Skaly tvrdé ako kameň!
Nech všetky cesty vedú tam i naspäť!
Každá rieka nech má svoj prameň!
Jahody keď zrelé budú, nech sú krásne červené!
Stromy, a to prikazujem, nech sú všetky drevené!“

Do dnes vrabec pisár píše kráľovské rozkazy, ktoré mu diktuje myši kráľ celého sveta.

A zdá sa, že je to dobrý kráľ, veď všetko sa deje presne tak, ako prikazuje.

Najväčší z leňochov

Malý Tomáš celé dni rozmýšľal o tom, ako by sa preslávil.

Ak už aj nie na celom svete, tak aspoň v ich meste, alebo aspoň na ulici, či aspoň v triede, do ktorej v škole chodil. Veď každý tam v niečom vynikal - Janka zo všetkých najkrajšie spievala; Viktor zas najkrajšie čítal; Nika zo všetkých najkrajšie kreslila, a Robo vedel zo všetkých najrýchlejšie bežať. Každý bol v niečom najlepší, iba on Tomáš nevynikal v ničom. Celé dni rozmýšľal v čom by iných predčil, no po čase sa dostal len k tomu, že by mu úplne stačilo, keby bol v niečom najlepší hoci len v ich dome.

Zrazu však prišiel na taký dobrý nápad, že nechápal ako bolo možné, že mu neprišiel na um skôr.

Bude najlenivejší zo všetkých v celom dome; čo v dome, v celej triede, ba aj na ulici, v meste a dokonca na celom svete. Leňochov je na svete veľa, o tom už počul, ale on z nich bude najväčší. Stane sa majstrom sveta v leňošení. A načo otáľať, začne ihneď.

Ako sa rozhodol, tak spravil. A to bolo veru to posledné, čo odvtedy urobil.

„Ja viem Dunčo,“ privrával sa svojmu psíkovi, „že by si sa chcel hrať, alebo by som ti mal dať niečo na jedenie, no nemôžem lebo som najväčší zo všetkých lenivcov. Ani domáce úlohy si nemôžem urobiť, či kanárikovi nasypať trochu zrna do kletky. Veď ja nemôžem vôbec nikam ísť, lebo by som si musel zaviazať šnúrky na topánkach, a to tiež najväčší z lenivcov nesmie.“

Dlho-predlho takto uvažoval ležiac na pohovke, a leží tam tak asi dodnes, lebo si neskoro uvedomil, že skôr ako začal byť najlenivejší na celom svete, zabudol zapnúť televízor, alebo rádio. A tak do dnes nevie, či už je najväčší z lenivcov na svete, a či to ten svet už o ňom vie.

Namyslené vajce

Sliepka zniesla vajce, a keď to hlasitým kotkodákaním oznámila celému svetu, pohladila vajíčko po hlave a povedala:

„Dieťa moje, ja som tvoja mama a naučím ťa všetko čo treba vedieť.“

„Ja sa nemusím nič učiť. Ja všetko viem,“ odvrklo vajce a silno sa zamračilo, aby bolo na prvý pohľad vidieť, že to myslí vážne.

„Ale musím ťa naučiť veľa vecí.“

„Ja viem veľa vecí!“

„Musím ťa naučiť, čo sú to kamene...“

„Ja viem čo sú kamene!“

„...aby si sa nepotklo a nerozbilo.“

„Ja sa nepotknem a nerozbijem!“

Nech povedala sliepka čokoľvek vajce malo na všetko len jednu odpoveď:

„Ja viem! Ja viem! Ja viem!“

„Musím ťa naučiť čo je hrniec.“

„Ja viem čo je hrniec!“

„A musím ťa tiež naučiť čo je horúca voda.“

„Ja viem čo je horúca voda!“

„Ale musím ťa naučiť čo horúca voda dokáže.“

„Ja viem čo dokáže horúca voda!“ kričalo vajce. „Dá sa v nej okúpať a vôbec mi nebude zima. Ja viem! Ja viem! Ja viem!“

A skôr ako stihla sliepka čokoľvek povedať, skočilo vajce do hrnca plného vriacej vody a namyslene zakričalo:

„Pozri sa, že viem!“

Od vtedy síce už vajce nehovorilo na všetko to svoje „Ja viem! Ja viem! Ja viem!“, ale tiež sa už nikdy nič nenaučilo, lebo ho gazda zjedol na raňajky.

Šťastný vól

Kráčal raz vól popri jazere a zrazu čosi začul. Šiel za zvukom až napokon medzi trstinou zbadal chrústa, ktorý vyhrával na basu, čo mu všetky ruky stačili.

„Čo to robíš?“

„Veď vidíš, hrám.“

„A pre koho?“

„Pre každého kto ma počúva.“

„A čo za to máš?“

„Čo mi kto dá. Každý komu sa moja hudba ľúbi mi niečo dá.“

„Taká práca sa mi páči,“ zamyslel sa vól. „Ja sa celé dni ťahám po poli s pluhom, a pritom by som mohol len tak sedieť v tráve a hrať.“

Ako sa rozhodol, tak urobil. Našiel dosku s dierou po suku, natiahol na ňu zopár špagátikov, z konárika si urobil sláčik a od skorého rána vrzúkal čo mu kopytá stačili.

Lenže hrať na basu, to nie je len tak; nuž nielen že ho nikto nepočúval, ale všetci si dokonca zapchávali uši, a nikto mu za jeho hranie nič nedal.

„Asi hrám veľmi potichu,“ pomyslel si vól a pritlačil na sláčik tak, že sa vrzgot ozýval do celého kraja.

A naozaj. Onedlho prišli za ním zvieratká zo širokého okolia a doniesli mu maškrtky a dobroty o akých sa volovi vari ani nesnívalo.

„Som rád, že sa vám moja hudba tak veľmi páči,“ potešil sa vól.

„Nuž, nie je to celkom tak,“ prehovorila za všetky zvieratká múdra sova. „Chceme s tebou urobiť takú dohodu. My ti donesieme čo si budeš priať, a ty za to už nikdy nebudeš hrať. Dobre?“ zaprosila sova.

Vól sa chcel najprv uraziť, no potom sa zamyslel:

„Ale veď to je ešte lepšia práca, ako má chrúst. Ja nemusím ani hrať, a dobrôt budem mať koľko si zmyslím.“

Dnes sa už zvieratká nemusia báť, že by vól znovu hral. Z toho večného sedenia a jedenia mu narástlo také brucho, že už žiadny hudobný nástroj nedokáže chytiť do svojich kopyt.

A preto dnes už môžete na lúkach počuť vyhrávať len chrústa alebo cvrčkov.

Zaľúbený bocian

ilustrácia - Júlia Nováková, 7 rokov

Zaľúbil sa bocian
už si nechal ušiť frak,
sojku si chce vziať za ženu;
pravda je to, veru tak.

Nikto už nevie kto tento veršík vymyslel, ale šepkali si ho všetky zvieratká na lúke i v lese. Ba dokonca aj lúka ho šumela svojou trávou a les svojím listím.

A napokon; no a čo? Veď to bola naozaj pravda.

Všetko by bolo v najlepšom poriadku, keby však neskončilo leto a neprišla jeseň.

„Je najvyšší čas odletieť do teplých krajín,“ povedal jedného dňa bocian a po chvíli dodal: „Dúfam, že pôjdeš so mnou.“

„Ja na zimu do teplých krajov neodlietam,“ povedala sojka, „ale keď inak nedáš. Lenže ja toľký kus cesty nebudem vládať letieť.“

„Žiaden strach, ja ťa pohodlne odnesiem na chrbte.“

„Tak dobre,“ usmiala sa sojka. „Môžeme letieť hoci zajtra.“

„Zbaľ si veci, a ja prídem ráno po teba,“ potešil sa bocian, a skôr ako odletel pripraviť sa na cestu aj on, zdôraznil ešte sojke: „Ale zober si len to najnutnejšie!“

Sojka prikývla a mávla krídlom, akoby chcela povedať, že ona predsa vie.

Lenže keď si začala baliť svoje veci do kufra, zistila zrazu, že všetko je najnutnejšie. Klobúky, slnečník, kabáty, topánky i mašle. Proste, čo zobrala do ruky, to sa jej v tej chvíli zdalo ako tá najpotrebnejšia vec, ktorú si do teplých krajín zobrať musí.

Keď prišiel ráno bocian, skoro spadol z nôh. A to už je čo povedať, veď viete aké má bocian dlhé nohy.

Sojka sedela vyobliekaná na velikánskom kufri a okolo nej bolo mnoho ďalších kufrov a kufríkov, všelijakých škatúľ a škatuliek, tašiek a taštičiek, a ešte aj slnečník.

„Sojka drahá!“ zalomil bocian krídlami. „Veď to všetko ani neodnesiem!“

„Veď si povedal, že si mám zobrať to najnutnejšie, a toto všetko je najnutnejšie. Bez toho sa v teplých krajoch nezaobídem!“ zamračila sa sojka. „Ale ak nechceš, tak s tebou letieť nemusím.“

Čo mal nešťastný, zaľúbený bocian robiť; zobral čo vládol odniesť, a s jednou z tašiek v zobáku ešte zašušlal: „Tak ma poškej, ja ťa po teba vrátim!“

Lúku i les už prikryl biely sneh. Sojka sedí vo svojom vyhriatom domčeku, popíja teplý čaj a čaká kým bocian ponosí do teplých krajín všetky jej veci, aby napokon odniesol aj ju. Bocian zatiaľ letel tam i späť už tri krát.

A ktovie či vôbec stihne všetko ponosiť, lebo zima už pomaly končí, a bude treba všetko zas doniesť späť. Veď keď bude znovu teplo, sojka sa bez toho všetkého určite nezaobíde.

Žubrienky

V malom lesnom rybníku sa narodili tri žubrienky.

V tom rybníku sa pravdaže narodilo už veľa žubrienok, ale také nezbedníčky, ako boli tieto tri, také si veru žiaden z obyvateľov rybníka nepamätal. Šantili a vystrájali od skorého rána a ich smiech bolo počuť ešte dlho potom čo do lesa prišiel večer a na hladine rybníka sa odrážal veľký mesiac.

„Už aby boli veľké!“ vraveli si zúfalo ryby, ktoré majú rady ticho a pokoj.

„Ozaj,“ smiala sa jedna zo žubrienok, „čím budete, až budete veľké? Ja budem kaprom. Budem mať veľa zlatých šupín a kúpim si vlastný rybník.“

„Ja budem štukou,“ povedala druhá. „Štuka je rýchla, má ostré zuby a všetci sa jej boja. Hu!“

„A ty budeš čím?“ pýtali sa tretej žubrienky, ktorá zamyslene mlčala.

„Ja by som chcela byť toto,“ povedala zasnene a ukázala na veľkú žabu sediacu na lopúchu uprostred rybníka.

„Fúúúj!“ zhrozili sa znechutene ostatné žubrienky. „Žaba? Ty by si chcela byť obyčajná, škaredá žaba?!“

„Áno. Keď chce, môže byť vo vode, keď chce, chodí si po brehu; môže sedieť na lopúchu a nádherne skáče. Videla som to.“

„Tak si buď žabou, keď tak veľmi chceš,“ krčila nosom žubrienka, „ale nemysli si, že sa potom budeme s tebou kamarátiť!“

Niekoľko dní sa potom obe žubrienky vysmievali svojej kamarátke. Kričali na ňu „hop“ a „kvá-kvá“ a tiež „Pozor ide bocian!“ a smiali sa až sa za brušká chytali.

Jedného rána sa však smiať prestali. Najprv s údivom zistili, že sa im kamsi stratili ich krásne chvostíky; potom zbadali, že sa na nich zo zrkadla pozerá niekto úplne iný; a napokon s hrôzou zistili, že ten v zrkadle vyzerá presne ako žaba.

Len tá, ktorej sa vysmievali sa teraz veselo smiala a volala:

„Nebojte sa kamarátky, bocian kaprov a šťuky nežerie.“

Ostrov nesplnených snov

ilustrácia - Elenka Jastrabíková a Veronika Rosová, 7 rokov

Na papier som nakreslil pestrofarebný lietajúci balón. Pod ním zavesený veľký prútený kôš, a v ňom pohodlné húpacie kreslo, aby som nemusel celú cestu stáť. Okolo krku som si omotal dlhý pletený šál, keby tam hore náhodou priveľmi fúkalo, a zobral som si veľký ďalekohľad, aby som dovidel aj tam kam oko nedovídi. Do jedného vrečka som si dal čokoládovú napolitánku, keby som na ňu náhodou dostal chuť, a do druhého balíček gumových cukríkov, lebo na tie mám chuť vždy.

Často si takto lietam sem a tam. Niekedy iba sem, ale niekedy až tam.

Toho dňa som však zaletel do veľmi zvláštnej krajiny. Zvláštne na nej bolo už to, že to vlastne ani nebola krajina. Bolo to velikánske more, na ktorého koniec nedohľadel ani môj ďalekohľad, a bolo plné neveľkých ostrovov.

Ešte zvláštnejšie bolo, že na každom z tých ostrovov boli hračky.

Na jednom bola trojkolka a farebná lopta; na inom veľká žmurkacia bábika a krásny modrý kočiarik; na ďalšom velikánska stavebnica; na tantom zas veľký plyšový medveď. Jeden ostrov bol plný rozprávkových kníh. Videl som aj autodráhu, striekaciu pištoľ, bicykel, ba aj rytiersky meč s celým brnením.

Ale úplne najzvláštnejšie bolo, že niektoré hračky sa priamo pred mojimi očami z ničoho nič zrazu stratili, a iné sa len tak zrazu objavili.

Videl som napríklad ako sa malá trojkolka zmenila na kolobežku, alebo ako sa farebná gumová lopta zmenila na naozajstnú futbalovú.

Na niektorých ostrovoch sa hrali deti. Aj som im zamával, ale neodmávali mi. Asi ma nevideli, a balón letí potichu. Kričať som na ne nechcel, lebo na deti sa kričať nemá.

Jedno dievčatko si ma však všimlo. Očividne sa jej páčil môj balón.

Usmiala sa, zamávala mi, a hrala sa ďalej.

Pochopil som, že na mňa nemá čas, lebo okolo nej sedelo veľa plyšových medveďov, psíkov, mačiek, ba videl som tam aj plyšového modrého draka a rodinku plyšových tučniakov. Úplne všetci mali na labkách priviazané farebné balóny a dievčatko im z bublifuku robilo veľké dúhové bubliny. Jej plyšovým kamarátom sa to určite veľmi páčilo, lebo len udivene hľadeli a ani nemukli.

Prekvapilo ma, že sa to dievčatko veľmi podobalo na moju dcérku Nikolku; ale pomyslel som si, že je to určite len náhoda, veď čo by tu robila; a letel som ďalej.

Všimol som si, že ostrovy, na ktorých sa hrali dievčatá, boli plné pestrých kvetov, zelených lúk s jazierkom, či s potôčikom, kde tu hojdačky, či preliezačky, pri brehu boli zakotvené biele plachetnice...

Chlapčenské ostrovy mali hlavne skalné bralá s tajomnými jaskyňami, ako stvorenými pre skryté poklady; husté lesy, ba niekde aj prales. Na mnohých bol postavený indiánsky vigvam; a pri brehu bolo priviazané kanoe. Pri inom kotvila vetrom ošľahaná pirátska loď; ba pri niektorých ostrovoch trčala z vody ponorka.

Nad jedným ostrovom sa môj balón zrazu sám zastavil a pomaly pristál.

Poobzeral som sa navôkol.

Neďaleko mňa stál krásny húpací koník, kúsok od neho šliapacie autíčko, a vedľa kolobežka s mäkkými, nafukovacími kolesami. Hneď pri mne ležala v tráve plechová škatuľka plná farebných ceruziek, a vedľa nej kolieskové korčule.

A vtedy som zrazu všetko pochopil.

Pochopil som, že tie ostrovy, nad ktorými som letel, sú ostrovy nesplnených detských snov. Na tom mojom som práve stál.

Trojkolka sa zmenila na kolobežku lebo dieťa, ktorému ten ostrov patrilo, iste povyrástlo, a už nechcelo malú trojkolku, ale naozajstnú kolobežku. A nejaký chlapec už netúžil po obyčajnej gumenej lopte, ale už chcel skutočnú futbalovú.

Hračky, ktoré deti už nechceli sa strácať, a tie o ktorých začali snívať sa zjavovali.

Pochopil som aj to, že dievčatko, ktoré mi zamávalo, sa na moju dcérku nie len podobalo, ale to naozaj bola moja Nikolka.

To čo som videl sa jej možno práve snívalo, alebo sa v tej chvíli niekde vo svojich predstavách hrala.

Skúste uhádnuť čo na druhý deň našla uprostred svojej izbičky.

Cmúľanie palca

Keď bol ujo Jakub ešte len malým Kubkom robil veľa vecí, ktoré mu rodičia zakazovali - rozprával pri jedení; solil si polievku; kazil si oči, keď s baterkou, schovaný pod perinou, čítal knižku, hoci mal už dávno spať; chodil po kalužiach; čarbal po stenách; rozhadzoval hračky; a cmúľal si prst.

Niekedy nevedel, či mu rodičia zakazujú všetko to čo robí rád, alebo robí rád len to, čo mu rodičia zakazujú.

Jedno však vedel vždy; nemohol sa dočkať, kedy už bude konečne veľký a bude môcť robiť čo sa mu zachce. Lebo dospeláci si môžu robiť čo chcú a nikto im nič nezakazuje.

A tak teraz keď už je dospelý rozpráva pri jedení, solí si polievku do sýtosti, číta knihy aj keď je už hlboká noc, chodí po kalužiach, čarbe po stenách, ale hlavne si cmúľa prst kade chodí. Je mu úplne jedno, že sa mu všetci smejú, hlavne, že mu to nemôže nikto zakázať.

Predsa je však niečo za čím mu bolo z detstva veľmi ľúto; za jeho krásnym kočiarikom, v ktorom sa tak rád vozil. Ale keďže je dospelák a môže si robiť čo chce, kúpil si skoro taký istý kočiak ako mal kedysi a doma z neho pozerá televíziu.

To však nie je všetko - ak vás niekedy na ulici alebo v parku poprosí z kočiaka nejaký ujo s prstom v ústach aby ste ho chvíľku pokočikovali, tak mu urobte radosť a ani sa ho nemusíte pýtať ako sa volá, určite to bude ujo Jakub.

Pravdivá rozprávka o Jari

„Bolo to dávno, pradávno...“, vtedy sa udialo veľmi veľa rozprávok. To čo vám chcem rozpovedať, sa však nestalo ani dávno, ani pradávno, ale bolo to tak dávno, že také dávno možno ani nikdy nebolo.

„Tam kde sa voda sypala a piesok sa lial...“, tam sa udiali asi všetky ostatné rozprávky; ale ten náš príbeh sa tam neudial. On sa totiž udial všade.

Ja viem, znie to čudne, ale uvidíte, že ani trochu neklamem.

Kedysi mala matka Príroda len dve deti; zlostnú, neprijemnú, večne ofučanú Zimu, a veselé, no trochu neposlušné Leto.

Mama Príroda to s nimi nemala vôbec ľahké. Nebolo chvíle, aby niečo nevyviedli, nepokazili, nedomotali...

Najhoršie bolo, že každý z nich chcel svetu vládnuť stále, a tak sa v jednom kuse len hádali.

„Je úplne jasné,“ pišťala Zima, „že som oveľa dôležitejšia a krajšia!“

„Už aby niekto vymyslel zrkadlo,“ uškŕňalo sa Leto, „aby si sa mohla na seba pozrieť!“

„Keď budem vládnuť ja, z neba budú stále padať nádherné snehové vločky; všetko bude krásne zasnežené, a krajina, prikrytá snehovou perinou bude môcť pokojne spať a oddychovať...“

„Keď budem vládnuť ja, nikto nebude žiadnu perinu potrebovať!“

„Keď budem vládnuť ja, deti si budú môcť stavať snehuliakov...!“

„Keď budem vládnuť ja, tak im žiaden snehuliak chýbať nebude!“

„A čo si budú stavať? Pieskuliakov?“

„Nie; z piesku budú stavať hrady!“

„Keď budem vládnuť ja, deti sa budú celé dni sánkovať a lyžovať...!“

„No a čo? Keď budem vládnuť ja, tak sa budú môcť celé dni kúpať v rybníkoch a v jazerách, a po mori sa môžu aj lyžovať.“

„Ale guľovať sa nebudú môcť!“

„A načo by sa guľovali, keď sa budú môcť striekať vodou?“

„Keď budem vládnuť ja, tak sa nikto nebude potiť v tom tvojom odpornom teple!“

„Keď budem vládnuť ja, tak nebude nikto mrznúť v tej tvojej odpornej zime!“

„Ale keď budem vládnuť ja...“ nebolo vari jediného dňa, kedy sa svetom takáto hádka neozývala.

Mama Príroda bola na celé to trápenie, s dvomi neposlušnými deťmi sama. Ich otec Čas na ne nemal čas. Stále musel niekam bežať. Veď napokon dodnes ľudia hovoria: "Ten čas ale beží!"

I stalo sa raz, že si Príroda niekam odskočila... aj keď... kam by asi mohla ísť, keď vlastne bola všade? Hmm... Možno si len na chvíľku chcela oddýchnuť, a od únavy zaspala... Áno to bude lepšie... takže...

I stalo sa raz, že si Príroda chcela len na chvíľku oddýchnuť, no od únavy zaspala. Dvaja, večne rozhádaní súrodenci na nič iné ani nečakali.

Čo sa dialo potom, to si dokážete len ťažko predstaviť.

Na trón času si sadla Zima a začala vládnuť. Po chvíli ju však Leto z trónu zhodilo, a začalo vládnuť ono. Zima ťahala Leto za nohu, Leto ťahalo Zimu za vlasy. Chvíľu sedeli na tróne času obaja, chvíľu ani jeden...

Vonku sa však diali veci nevídané.

Začalo snežiť, ale hneď na to vyšlo horúce slnko, a vložky sa vyparili skôr ako stačili dopadnúť na zem.

Lúky a polia sa začervenali kvetmi tisícov divých makov, no v tej istej chvíli bolo počuť ako im lístočky drkocú od zimy a hneď aj zamrzli.

Medvede sa pobrali na zimný spánok, no ešte sa ani nestihli uložiť, a už zas vstávali, vyliezali zo svojich brlohov a nechápavo pozerali, ako okolo nich, v žiari horúceho slnka, zavíja naozajstná zimná metelica; s údivom hľadeli ako jazierko v údolí zároveň zamrzá i sa topí...

Zajace neverili vlastným očiam keď si v jednej chvíli pochutnávali na čerstvej, sladkej mrkve, a v tej istej chvíli mali zrazu v labkách mrkvový nanuk.

Niekoľko rýb, ktoré vyskočili nad hladinu, aby si chytili okolo letiacu mušku, nedopadli späť do vody, ale na tvrdý ľad zamrznutého rybníka. Odvtedy majú ryby také veľké, prekvapené oči.

Ako som povedal, diali sa veci nevídané.

Keď sa Príroda konečne na ten krik, pišťanie a buchot, zobudila, oboch nespratníkov od seba odtrhla, a všetko vonku sa upokojilo.

Pravda je, že niektoré medvede do dnes stoja vo vchode do svojho brlohu, a nevedia sa rozhodnúť, či chcú ísť dnu alebo von; a niektoré ryby už radšej nevyskakujú nad hladinu, a živia sa červíkmi z udíc rybárov.

Dôležité však je, že vtedy sa mama Príroda už naozaj nahnevala.

Počkala až išiel raz otec Čas zas náhodou okolo, a chytila ručičky na veľkých hodinách, ktoré mali v obývačke.

Prekvapený Čas sa zastavil a unavený si sadol na gauč.

Čo sa dialo v tej chvíli vonku, opisovať radšej ani nebudem. Stačí keď vám poviem, že niekoľko rýb, ktoré práve vyskočili nad hladinu rybníka, zostalo visieť vo vzduchu, a okolo letiaca muška sa tiež zastavila. Tieto ryby majú dodnes ešte väčšie oči ako ostatné.

„Že sa konečne aj doma ukážeš!“ spustila hneď Príroda.

„Veď vieš ako to chodí,“ snažil sa ospravedlniť Čas. „Na nič nemám čas.“

„Tak si ho konečne urob! Ja už na tie naše dve decká sama nestačím!“

„Čo sa zas deje?“

„Obaja chcú vládnuť svetu,“ vzdychla Príroda.

„To ale nejde,“ zamyslel sa Čas. „Nemôžu vládnuť obaja. Vieš čo by sa dialo?!“

„Viem. Pred chvíľou sa dialo!“ vzdychla Príroda sťažka.

„Hej? Ani som si nevšimol,“ čudoval sa Čas.

„Pretože ty nemáš na nič čas! Nemáš čas ani vidieť čo sa okolo teba deje!“

„No to vieš, ja musím stále plynúť...“

„Kým niečo nevymyslíš, nikam plynúť nebudeš!“ rozhodla Príroda rázne, a bolo vidieť, že to myslí vážne.

„Tak čo keby...“ zamyslel sa Čas.

„Čo keby... som už skúsila, a nepomohlo to,“ pokrútila hlavou Príroda.

„Veď som ešte nič nepovedal,“ pozrel sa na ňu prekvapene Čas.

„Veď práve! Vymysli konečne niečo rozumné!“

Nikto nevie ako dlho Čas rozmýšľal, lebo stál... teda sedel... no proste nehýbal sa; ale napokon vymyslel:

„Nech každý z nich vládne polovicu ročného času!“

Ako sa neskôr ukázalo, bol to naozaj výborný nápad.

Pol roka vládlo Leto, a pol roka vládla Zima.

Najprv sa zdalo, že je všetko ako má byť, a lepšie to už ani nejde.

Lenže to by tí dvaja nesmeli byť oni.

Zima sa rozhodla, že svojmu bratovi ukáže aká je dôležitá, akú má veľkú moc, a čo všetko dokáže, a tak bola stále studenšia a mrazivejšia, až napokon od jej mrazu aj skaly začali praskať.

Leto sa však nechcelo dať zahanbiť, a tak bolo stále teplejšie a horúcejšie, až sa napokon od jeho horúca tie prasknuté skaly začali topiť, a menili sa na žeravú lávu.

Ale ako sa hovorí 'všetko zlé je na niečo dobré', a tak veru tomu bolo aj teraz.

Zima i Leto sa po čase tak unavili, že aby mohli ukázať, čo všetko dokážu, museli si konečne aspoň trochu oddýchnuť.

Zima poľavila zo svojej krutosti a mrazivosti, a Leto zo svojho žiaru a horúčav.

A tak bolo zrazu na svete úplne novo, a krásne.

Nebola ani zima, ani veľmi teplo.

Všetko navôkol, všetko široko, i všetko ďaleko, sa prebúdzalo.

Svet sa rozžiaril všemožnými farbami kvetov, vzduch sa naplnil ich vôňou i vôňou dýchajúcej zeme a unavených skál.

Samotná matka Príroda hľadela na tú krásu s úžasom.

„Takto iste vyzerá raj,“ šepkala nadšene, a okamžite prijala toto nové dieťa za svoje. A to čo si pomyslela, keď ho videla prvý krát, mu skryla do mena; dala mu meno Jar. Keď si to prečítate odzadu... ale to vám vysvetľovať nemusím.

A to je vlastne všetko.

Mohol by som vám ešte povedať, že vlastne podobne vznikla aj Jeseň, ktorá vo svojom mene skrýva radu pre poľnohospodárov, aby už nesiali, lebo k moci prichádza Zima, a pôda zamrzne, ale to je už iná rozprávka.